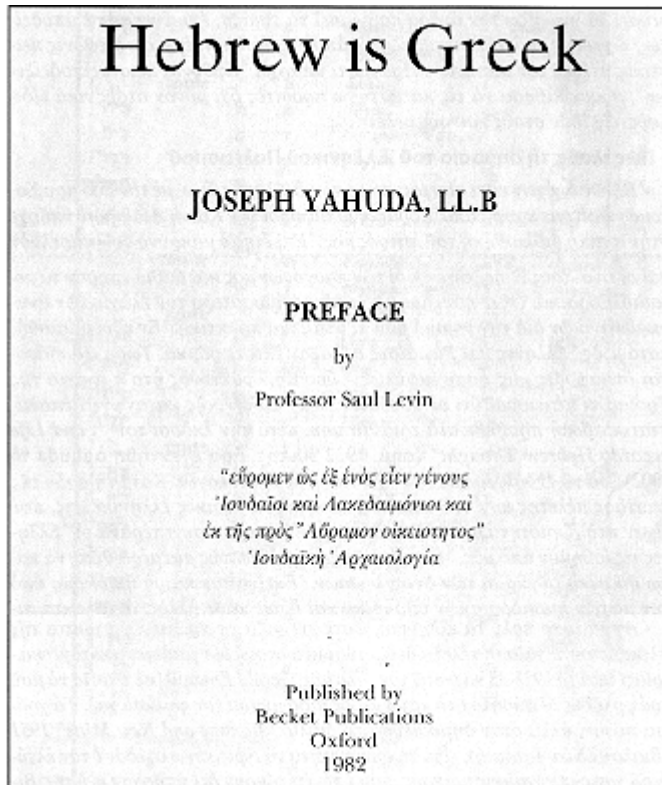

Τα Εβραϊκά (και Αραβικά) είναι Ελληνικά!

Επί 30 έτη ο μεγαλοφυής Εβραίος ερευνητής **Joseph Isaac Jahuda** συνέκρινε τις γλώσσες **Εβραϊκή** και **Αραβική** προς την **Ελληνική Ομηρική**. Εξέδωσε το 1982 στο Λονδίνο ένα βιβλίο 680 σελίδων με τίτλο **Hebrew is Greek** (Τα Εβραϊκά είναι Ελληνικά). Σ' αυτό αποδεικνύει με πολλά παραδείγματα ότι **τα Εβραϊκά και Αραβικά είναι στην πραγματικότητα καμουφλαρισμένα Ελληνικά!** Το σύγγραμμα του μοιάζει να εξαφανίσθηκε μυστηριωδώς. Ελάχιστα αντίγραφα διασώθηκαν.¹

Ο Joseph Isaac Jahuda, γεννήθηκε στην Ιερουσαλήμ. Διαπρεπής δικηγόρος στο Λονδίνο, καθηγητής της Εβραϊκής γλώσσας στην Ιουδαϊκή σχολή της Ταγγέρης, είναι Ιουδαίος την εθνότητα και το θρήσκευμα, γνωρίζων άριστα από στήθους την Παλαιά Διαθήκη, την αρχαία και νέα εβραϊκή, το ήμισυ τού κορανίου από στήθους, την αρχαία και νέα Αραβική, την Γαλλική, την Αγγλική, την Λατινική.

Μετά την επαφή του με τις Ελληνικές λέξεις αποφάσισε να κάνει συγκριτική έρευνα των συγγενών γλωσσών Εβραϊκής και Αραβικής προς την Ελληνική Ομηρική, που έμαθε κατόπιν. Επί 30 έτη ο μεγαλοφυής ερευνητής συνέκρινε τις 3 γλώσσες, ώσπου εξέδωσε το 1982 στο Λονδίνο (Becket Publications Oxford, 1982, ISBN 0-7289-0013-0) ένα βιβλίο 680 σελίδων με τίτλο **HEBREW IS GREEK** (Τα Εβραϊκά είναι Ελληνικά) ως και τα Αραβικά, που δεν συμπεριέλαβε στον τίτλο.

Το βιβλίο προλογίζει ο Εβραίος καθηγητής Αρχαίων Γλωσσών στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης (από 1962) Saul Levin. Ο συγγραφέας J. Yahuda, υποστηρίζει, ότι «Overwhelming evidence proves conclusively that Biblical Hebrew is camouflaged Greek in grammar as well as vocabulary» Δηλ. **Αναντίρρητη απόδειξη επιβεβαιώνει τελικώς ότι τα Βιβλικά Εβραϊκά είναι κεκαλυμμένα Ελληνικά τόσο στη γραμματική όσο και στο λεξιλόγιο** και ότι «...the difference between them is a matter of pronunciation. So much that Hebrew cannot be properly understood except through Greek» δηλ. γενικώς η διαφορά μεταξύ τους είναι θέμα προφοράς. Τόσο πολύ ώστε **τα Εβραϊκά δεν δύνανται να καταστούν εντελώς αντιληπτά παρά μόνο μέσω των Ελληνικών!**

Παραθέτει δε σε όλες τις σελίδες του βιβλίου του απειράριθμες λέξεις ελληνικές, γραμματικούς τύπους και εκφράσεις που είναι όμοιες με τις Εβραϊκές (χρησιμοποιώντας ως ενδιάμεση επεξηγηματική γλώσσα την Αγγλική) και καταλήγει:

«The Jewish, Christian and Islamic cultures the triple pillars of modern civilization have a common Hellenic foundation» δηλ. **Ο Εβραϊκός, ο Χριστιανικός και Ισλαμικός πολιτισμός οι τρεις στύλοι του σύγχρονου πολιτισμού έχουν ένα κοινό Ελληνικό θεμέλιο.**

¹ Κατεβάστε τα:

<http://www.scribd.com/gordf/d/2409454-Pages-from-Joseph-Yahuda-Hebrew-is-Greek-part1>

<http://www.scribd.com/doc/2409566/Pages-from-Joseph-Yahuda-Hebrew-is-Greek-part2>

א	אלף	·	a	αλφα	א	ألف همزة	·
א	”	·	·	spiritus lenis	ء	همزة	·
א	”	mute	σ	σλφα	ا	ألف	
ב	בית	b	β	βήτα	ب	باء	b
ב	בית	b	γ	δίγαμμα (Vau, v)			
ג	גבל	g	γ	γάμμα	ج	جيم	g/ǧ
ג	גבל	g			خ	خمين	g
ד	דלת	d	δ	δέλτα	د	ذال	d
ה	הלה	d			ذ	ذال	d
ה	הא	h	ε (η)	ε φιλόν	ه	هَاء	h
ה	”	h	·	spiritus asper	”	”	”
ה	”	mute	ε	ε φιλόν	· (ō)	”	”
ו	וה	w	φ	δίγαμμα (w)	و	واو	w
ו	”	mute	ω	ω μέγα	”	”	”
ז	זת	z	ζ	ζήτα	ز	زاي	z
ח	חית	h	(η)	ήτα	ح	حاء	h
ט	טית	t	θ	θήτα	ط	طاء	t
י	ית	y	ι	ιώτα	ي	ياء	y
י	”	mute	ι	”	ی	”	”
כ	כת	k	κ	κάππα	ك	كاف	k
כ	כת	k	χ	χεῖ, χί	خ	خاء	k
ל	לת	l	λ	λάμ(β)δα	ل	لام	l
מ	מת	m	μ	μῦ	م	ميم	m
נ	נת	n	ν	νῦ	ن	نون	n
ס	סת	s	ξ	σάμπε			
ס	”	·	·		ع	عمين	·
פ	פת	p	π	πεῖ, πῖ	ف	فاء	f
פ	פת	f	φ	φεῖ, φῖ	ف	فاء	f
צ	צת	q	ρ	κόππα	ص	صاد	q
ק	קת	q	σ	ῥῶ	ق	قاف	q
ר	רת	r	σ	σίγμα	ر	راء	r
ש	שת	s	σ		س	سين	s
ש	שת	s	τ	ταῦ	ش	شين	s
ת	תת	t	τ		ث	ثاء	t
ת	תת	t	ξ	ξεῖ, ξῖ	ث	ثاء	t
			υ	υ φιλόν			
			φ	φεῖ, φῖ	ض	ضاد	q
					ظ	ظاء	z

Από τα πολύ ενδιαφέροντα συμπεράσματα του ερευνητού είναι ότι πολύ πριν την εποχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου (πάνω από 1000 χρόνια πριν) υπήρχαν Έλληνες κυβερνήτες από τη Μαύρη θάλασσα ως τον Ινδικό Ωκεανό.

Στο παρακάτω απόσπασμα από το κείμενο (της σελ. 132, 154 στο 1ο pdf) υποστηρίζεται, από τον Yahuda, ότι ο σώφρων Ιωσήφ, γιος του Ιακώβ που πουλήθηκε από τους αδελφούς του στην Αίγυπτο, και φυλακίσθηκε άδικα κατηγορηθείς από τη γυναίκα του Πετεφρή, **ελευθερώθηκε και τιμήθηκε από τον τότε Φαραώ που ήταν Έλληνας!**

The irony of it is that the Israelites had suffered in Egypt because they were Greeks, and here is the philological evidence—again, one word. When Joseph was raised from the status of prisoner to that of prince and regent, Pharaoh gave him the title of $\eta\iota\upsilon\psi\theta\ \eta\iota\delta\zeta$, *δαφνηφάγος*—*day-eating*: hence, *inspired*. It was a Greek Pharaoh who ruled Egypt through native officials; not a Continental Asiatic Greek, but a Greek from one of the imperial Isles of Crete or Cyprus. Then the Egyptians revolted and expelled the Greeks, with disastrous consequences to the Hebrews: 'There arose a new king in Egypt who knew not Joseph.'

Και ότι ήταν Έλληνας ο Φαραώ, είναι φανερό από τον τίτλο που έδωσε ο ίδιος στον Ιωσήφ: «**δαφνηφάγος**». Αλλά με δάφνες προφήτευαν οι μάντεις στα Ελληνικά μαντεία, ενώ επίσης η δάφνη είναι σύμβολο νίκης. Δηλ. ο Φαραώ αποκάλεσε τον Ιωσήφ «Θεόπνευστο», γιατί του απεκάλυψε το νόημα των ονείρων του, αλλά τον αποκάλεσε με τρόπο... Ελληνικό!

«**Ήταν ένας Έλληνας Φαραώ που διοικούσε την Αίγυπτο μέσω ντόπιων αξιωματούχων, όχι ένας Ασιάτης ηπειρωτικός Έλληνας, αλλά ένας Έλληνας από τα αυτοκρατορικά νησιά της Κρήτης ή της Κύπρου. Μεταγενέστερα οι Αιγύπτιοι επαναστάτησαν και έδιωξαν τους Έλληνες, με καταστροφικές συνέπειες για τους Εβραίους (Εξ. 1,8): Έγινε δε βασιλεύς άλλος στην Αίγυπτο, ο οποίος δεν εγνώριζε τον Ιωσήφ.**»

Κατά τον ερευνητή, οι Εβραίοι πέρναγαν καλά μόνο με τον Έλληνα Φαραώ, ενώ μετά θεωρήθηκαν κι αυτοί σαν Έλληνες και υπέφεραν γι' αυτό: **«... οι Ισραηλίτες υπέφεραν στην Αίγυπτο διότι ήσαν Έλληνες»!**

Επομένως ο Ιωσήφ όταν πήρε τις περιουσίες των Αιγυπτίων και τους ίδιους τους έκανε δούλους του Φαραώ, στην πραγματικότητα ενίσχυσε την εξουσία των Ελλήνων, που είχε ευεργετήσει τον ίδιο, και ήξερε ότι θα ευεργετούσε και το γένος του!

Είναι γνωστό από την Γένεση (κεφ. 47) της Παλαιάς Διαθήκης ότι οι Αιγύπτιοι σώθηκαν από το λιμό με την σοφή διαχείριση των τροφίμων από τον σώφρονα και πάγκαλο Ιωσήφ, και ήταν και ευχαριστημένοι γι' αυτό. «... και εκτήσατο Ιωσήφ πάσαν την γην των Αιγυπτίων τω Φαραώ· απέδοντο γαρ οι Αιγύπτιοι την γην αυτών τω Φαραώ, επεκράτησε γαρ αυτών ο λιμός· **και εγένετο η γη τω Φαραώ, και τον λαόν κατεδουλώσατο αυτώ εις παίδας απ' άκρων ορίων Αιγύπτου έως των άκρων, χωρίς της γης των ιερέων μόνον** (20-21) **...και είπαν (οι Αιγύπτιοι): σέσωκας ημάς, εύρομεν χάριν εναντίον του κυρίου ημών και εσόμεθα παίδες τω Φαραώ** (μας έσωσες, και ευρήκαμε χάρη ενώπιον του κυρίου μας (Ιωσήφ) και θα είμεθα παίδες (υποτελείς) στον Φαραώ (Γεν. 47,25).

Παραθέτομε στη συνέχεια τρεις σελίδες 132, 133, 134 από το βιβλίο (154, 155, 156 στο 1ο pdf αρχείο).

'What are you to me, O Tyre and Sidon and all the regions of Philistia? . . . for you have taken my silver and my gold and carried off my desirable objects into your halls. You have sold the people of Judah and Jerusalem to the Greeks, in order to remove them far beyond their own frontiers.' Joel 4. 4-6

Indeed, *Δῆος*, the name of a slave, may well be 'David', and I am informed by Professor Cyrus H. Gordon, of New York and Brandeis Universities, that he has it on the authority of Ze'ev Ben-Shlomo in Israel, that serfs in Linear B tablets often have Semitic names. No doubt, many were redeemed by their prosperous brethren who had settled in Greece; but, generally speaking, the sight of thousands of their compatriots crowding the slave markets, the kingdom of Israel completely destroyed and that of Judea considerably weakened, must have humiliated the Hebrews in Greece, who were now condemned to permanent isolation in a strange land. Their helplessness could not but sorely tempt their native neighbours who had witnessed the yearly celebration of the Exodus. Did they resist the temptation of imitating the Egyptians, or did they yield to it? And in the bloody strife that followed, were the Hebrews once more subjugated? I am afraid this actually happened, and what used to be merely a commercial rivalry became a chronic friction between Hebrews, Greeks, and Phoenicians. This bitter enmity continued for centuries all along the Mediterranean shores, now and again flaring up in bloody feuds, under one pretext or another.

The irony of it is that the Israelites had suffered in Egypt because they were Greeks, and here is the philological evidence—again, one word. When Joseph was raised from the status of prisoner to that of prince and regent, Pharaoh gave him the title of קַנְיָן הַמֶּלֶךְ , *δαφνοφάγος*—*bay-eating*: hence, *inspired*. It was a Greek Pharaoh who ruled Egypt through native officials; not a Continental Asiatic Greek, but a Greek from one of the imperial Isles of Crete or Cyprus. Then the Egyptians revolted and expelled the Greeks, with disastrous consequences to the Hebrews: 'There arose a new king in Egypt who knew not Joseph.'

מַעֲכָה is the homologue of *μάντις* (IIS 3. 3 ICh 11. 43, 27. 16) as well as *μαντεῖον* (IIS 20. 14-15). (Note the similarity between these homologies and מַעֲכָה מַנְיָן , מַנְיָן מַעֲכָה .) The king of מַעֲכָה is mentioned in connexion with the war between Ammon and Israel (IIS 10. 1-19 ICh 19. 1-19), when

the neighbours of the Ammonites came to their assistance. They were three Aramite peoples: אַרַם נְהָרִים, אַרַם צוּבָא, and אַרַם מַעֲכָה. Now since אַרַם is synonymous with מַעֲכָה, and אַרַם happens to be the principal *μαντεῖον* in the region, the context seems to indicate that the king of מַעֲכָה was the ruler of that shrine. But one has to be careful not to jump to conclusions, as one risks doing when dealing with proper nouns.

Lastly, תַּרְשִׁישׁ. This word first occurs in the fourth verse of the tenth chapter of Genesis, a chapter which gives a geo-ethnic survey of the ancient *οἰκουμένη* (יְקוּם). There תַּרְשִׁישׁ stands in a purely Greek setting, together with four other names of undoubted Hellenic stamp, i.e.: יוֹן/Ἴων, Ἑλλὰς/Ἑλλάς, Κρητικοί, and Ἰαρδανοί. It turns up again in the Book of Esther, as the name of one of the king's advisers. Once at least, in IR 22. 49, (perhaps also in Jes 2. 16) תַּרְשִׁישׁ seems to describe a type of ship equipped with a bank or banks of oarsmen. It is then the homologue of *τάρσος*. In Ez 10. 9 and Cant 5. 14—among other texts—it is the homologue of *Θρακίας* (sc. λίθος), the synonym of *Θρήισσα λίθας*, Thracian stone said to take fire in water. Otherwise, תַּרְשִׁישׁ refers to a thriving port in the Mediterranean, whose commerce ruled the waves—for which Jonah's ill-fated ship was bound—and to *another one lying east of Suez*.

It is quite astounding that the authorities not merely doubt the latter's existence but positively deny it. This is what Gesenius states s.v. תַּרְשִׁישׁ:

'Compare my Comment. on Isaiah 23: 1, אֲנִיֹּתַי תַּרְשִׁישׁ *ships of Tarshish*, partly properly so called, the Tyrian ships sent to Tartessus [in Spain], or returning thence, Isa 23: 14; 60: 9; partly used as a general term for large ships of burden, although going into other countries, Isa 2: 16; Ps 48: 8; and so, 1 Ki 10: 22 (compare 9: 28); 22: 49; used of the ships going to Ophir; although the author of the Chronicles seems either not to know, or acknowledge the usage of language; see 2 Ch 9: 21; 20: 36, 37; compare my *Gesch. d. Heb. Spr.* p. 42.'

Here Gesenius does not impugn the accuracy of the copyists, but questions the knowledge and challenges the integrity of the very author of the Chronicles. He might be forgiven the arrogance of thinking that he knew better than that author, but one

can hardly pass over his reckless charge of dishonesty. What possible motive could impel the author to suppress harmless information?!

On the score of knowledge, I beg to disagree with Gesenius that תַּרְשִׁישׁ was *Ταρτησσός*. Among the examples adduced in support of Proposition 29 is *Θαρσώ*—the genitive of which is *Θαρσοῦς*; alternatively *Θρασώ*, the genitive of which is *Θρασόος*, contracted to *Θρασοῦς*—as the homologue of תַּרְשִׁישׁ , *Θαρσώ* and *Θρασώ* being names of Athena. There were two cities of that name: Athens, in the Mediterranean, and עֲדֵן .

As to the eastern תַּרְשִׁישׁ , on careful examination of the relevant texts, it becomes crystal clear that the destination of the Elath fleet was distant Ophir, and that תַּרְשִׁישׁ was its port of call on its way there and back. The valuable cargo was put aboard at Ophir, and nothing is said to have come from תַּרְשִׁישׁ . Witness the records: IR 9. 28, 10. 11, 22. 49 ICh 8. 18, 9. 10. In the circumstances, the most likely port would be Aden, and עֲדֵן is a replica of *Ἀθήνη*. If my theory is correct that the very ancient Greeks spread their dominion from the Black Sea to the Indian Ocean, it would not be surprising to find that their furthestmost outpost was named after their goddess or metropolis. After all, the Philistine colonists called their two cities on the shores of Canaan תִּיְצָן (*Ἄθις*, *Ἄθιδος*, *Ἄθις*, i.e. the Attic City, Athens) and תַּיְצָן (*ἄστν*, *town*, i.e. Athens).

Στο εξώφυλλο της μελέτης αναγράφεται από την Ιουδαϊκή Αρχαιολογία του Ιωσήπου (ιστορικού του 1ου μ. Χ. αιώνα) τμήμα επιστολής των Σπαρτιατών προς τους Ιουδαίους, που περιλαμβάνεται στο Α΄ Μακκαβαίων (12,21): «Ἄρειος βασιλεύς Σπαρτιατῶν προς Ονία τον ιερέα τον μεγάλο, να χαίρετε. **Ευρέθη σε γραφή, περί των Σπαρτιατῶν και των Ιουδαίων, ότι είναι αδελφοί και ότι είναι εκ γένους Αβραάμ**»... Και συνεχίζουν ότι καλώς θα πράξουν οι Ιουδαίοι να τους ενημερώνουν περί ειρήνης, και ότι αυτοί, οι Σπαρτιάτες, ανταπαντούν ότι **και τα ζώα και η ύπαρξή σας είναι δικά μας, όπως και τα δικά μας δικά σας (!)**: «...καλῶς ποιήσετε γράφοντες ἡμῖν περὶ τῆς εἰρήνης ὑμῶν, καὶ ἡμεῖς δὲ ἀντιγράφομεν ὑμῖν τὰ κτήνη ὑμῶν καὶ ἡ ὑπαρξὶς ὑμῶν ἡμῖν ἐστὶ, καὶ τὰ ἡμῶν ὑμῖν ἐστὶν»... (Μακ. 12, 22-23, εκ των Ο΄)

Επομένως οι λαοί συνυπάρχουν, έχοντας κοντινή τη συγγένεια, ακόμη και χρονολογικά, και βέβαια πρέπει να μπορούν να συνυπάρχουν μέσα σε πνεύμα **αληθείας** και **αγάπης**. Χωρίς την αλήθεια αγάπη δεν υπάρχει. Υπάρχει μόνο υποκρισία της αγάπης και των άλλων αξιών.

Οι ιστορικές και άλλες επιστημονικές έρευνες όταν είναι καλοπροαίρετες και υπηρετούν την αλήθεια, βοηθούν, ιδιαίτερα, τους λαούς που δεν έφτασαν στην βιωματικά γνωριζόμενη Χριστιανική αγάπη, για την οποία έλεγε ο γέροντας Σωφρόνιος:

Στη «βαθεία καρδιά» ο Χριστιανός ανακαλύπτει ότι ο ύπαρξή του είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με το είναι όλης της ανθρωπότητας... Η αγάπη του Χριστού παρέχει σε αυτόν την αίσθηση ότι όλο το γένος των ανθρώπων είναι αναπόσπαστο μέρος της υπάρξεώς του... Βλέπει τον κόσμο εν πνεύματι, όπου και αν βρίσκεται, και ζει βαθιά τα παθήματά του.